

BUKARESTI STRÓFÁK

Írta: ERDÉLYI ÁGNES

*Megérkeztek a hollók Bukarestbe,
(ünnepelő, vén hivatalnok-sereg,) az erdő zengő kristállyal belepve,
jég zizezen ott s az ágon hó remeg.*

*Hegyek alatt a hóbefult kisváros
üzött el engem s konok közönye,
az egyformaság és a pletykagyáros,
röghőztapadt pénzgyűjtők özöne.*

*E roppant ifjú város betakar,
emlőjén lóg ezernyi furcsa szerzet,
(erdei holló s szélhordta magyar,) kiket az éhség és az élet kerget.*

*Üvöltöző uccái árusok,
Kelet s Nyugatból izes keverék,
fényes körut s gyanus sikátorok,
csodás blokkházak s alattuk szemét, —*

*a Város vagy nekem! Habzsolsz mohón
és dúsan terített asztalodról
hulló morzsán bár, éhen mégse hal,
— erdei holló s szélhordta magyar.*

KLEISZBÁCSI

Írta: KÖVES MIKLÓS

Itt élünk hát és megint nyár van és kilencszázharminchetet írjuk. Egy napot megint leizzadtunk a száraz és széltelen aldunai hőségéből, amely rajtunk terpeszkedik és bizakodva megyünk ki egy szélesebb térre, ahonnan szabad utja látszik a Duna és tenger felől várható esti szélnek. Kesernyész örömmel üdvözöljük a lemenő napot, amely lelohadtan a messzi blokkházak üveg-falain felejtkeznek:

Mehetsz! — Nekünk csak most ébred az élet.

Elöl-hátul az egymásbagörcbülő és szögelő ó-bukaresti uccákból autók, autóbuszok kigyóznak elé és torlódnak egymást kerülgetve és oszlanak és eltűnnek.

Ezek az elakadó villamosokon és autóbuszokon az irodák és üzletek megittasodott népe özönlik szét, jobbra és balra, át a nyüzsgő központokon, a messzi görbe uccák kicsiny házai felé. Van olyan, akit hús szoba vár és terített asztal a fa alatt és zöldhagyma az asztalon, van, akit csak sóhajtozás fogad és a két hét óta veszélyesen nekiindult drágaság réme...

És ezeken az autókon az irodák és gyárak nagyobbjai vitetik magukat Uj-Bukarest toronymagas blokkházai felé és azokon is tul, a lombhús sétányokhoz. Vannak akiket a sznágovi tó villáinál várják a pihent-